

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

Venerabili Ac Svpplici In Christo Patri Ioanni Macario, Seraphici Ordinis,
Conventvs Babebergensis Gvardiano, Proclamatori Verbi Dei
constantissimo, Frater Andreas, humilis seruator Fratrum Cœnobij ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

**VENERABILI
AC SUPPLICI IN
CHRISTO PATRI IOANNI MA-
CARIO, SERAPHICI ORDINIS, CONVEN-
TUS BABEBERGENSIS GVARDIANO, PROCLAMATORI
Verbi DEI constantissimo, Frater Andreas, humilis seruitor
Fratrum Cœnobij S. Michaëlis Archangeli, Ordinis
S. Benedicti propè Babebergam, salutem
& charitatem.**

Petitionibus vestris, Venerande
Pater, prout scientia mea tenuitas
permisit, parere studui. Petistis e-
nim, vt sanctissimi Patris nostri
OTTONIS, Babebergensis Episcopi, vitam
præcipuo quidem elegantiq; * stylo scriptam, * Deerrant dux
vtpote Ebbonis nostri cœnobij monachi, sicut istæ voces in
eam ex ore venerandi, & à Deo dilecti sacer- C.M. quas ta-
dotis Udalrici audiuit, nec non Sefridi, atque men sententiæ
Tiemonis, per modum Dialogi antiquitus edi- & orationis in-
tam, sed in locis quibusdam ita infirmo intelle-
T etui

Etui obscuram, ut difficile pateat, quò oratio tendat, & in nonnullis locis à seipsis discrepantem; hanc ego sententia aperiiori referarem.

Quam nimirum petitionem in primis miratus, cur tot Patribus peritis circumquaque commorantibus hucusq; relictis, mihi imperito, & liberalis scientiæ admodum ignaro, tam arduum opus iniungere vel excogitaueritis, pro nibilo duxi; apposuiq; aliquando animum, volens scilicet implere petita, si vlla adstipularetur scientia. Cumq; diu velle mihi adiaceret, perficere autem in me non inuenirem, dicebam vobis; quòd vellem, quòdq; nequirem. Sed vestra benemerita paternitas uti nouit, eadem crebrò repetiuit dicens; si mihi tantummodò solida inesset voluntas, à Domino cetera prestari: Exhortatione huiusmodi saepe incitatus, tentavi tandem vestros implere precatus: confidens in eo quàm maximè, qui dixit; aperios tuum, & ego adimplebo illud: quiq; sicut in paucis saepe victoriam prestans, sic etiam in imperitis, peritiam tribuens, gratiæ suæ potentiam ostendit.

Psal. 30.

Hæc

Hac autem ideo præmisi, ne quis me forsitan tantum opus vltro arripuisse per arrogantiam arbitratus, diceret, magna presumptionis esse causam, illa, quæ à quolibet sancto viro utcumq; fuerint prolata, ab vltro deinceps quasi emendatore, in aliud transferri. His itaque prælibatis contra detractores vniversos, quibus nihil est dulcius, quàm alios lacerare, aliis laqueos ponere in via, quæ ipsi nolunt incedere: iam deinde lectori pandere cupio, quia id mihi maximè fuit studij in opere isto, vt sententiam eandem verbis apertioribus proferrem, exceptis his, quæ ob suam difficultatem & obscuritatem inuestigare penitus nequivi. In tantum autem facilia sequebar, vt, sicut probari potest, alicubi eadem verba ponerem. Quid enim mihi infimo & illiterato nodosa & perplexa oratio? Habeant amatores sapientie secularis Tullium; ego imperitus & ignobilis, despectus & contemptibilis sequar Christum, qui non Philosophos, sed Piscatores elegit discipulos.

Inter hæc etiam illud notum facio vestrà

T 2 dile-

dilectioni; quia cum ipsos libros, quos me expla-
nare, & in unum comportare petistis, diligenti
indagine reuoluerem, plurima tam operum,
quàm miraculorum insignia non haberi in v-
no, quæ in alio libro inueni, molitus sum ex illis
colligere, & in locis, quæ opportuna videban-
tur, inserere.

Quatuor Scri-
ptores vitæ S.
Ottonis.
Sefridus.

Fortassis enim Sefridus vir ille beatus, quid
in peregrinis & barbaris nationibus egerit Ot-
to Episcopus sanctus, quia horum sibi conscius
magis fuit, & quomodo apud Principem in
Curia degerit, vel qua opportunitate in Curia
uenerit, & inde ad Pontificatus dignitatem,
homo Curialis & in Curia enutritus, aptius
explanauit. Thimon autem homo simplex,
velut Iacob habitans in tabernaculis cum Re-
becca matre sua; quæ domi solitus erat agere
Episcopus, & de foundationibus vel renoua-
tionibus cellarum & cœnobiorum cœnobita
clarius edicit. Iste quippe est Thimon, quem
aiunt, ipsius sancti Præsulis Ottonis mimulum
fuisse quinquennem; habuit quæ super eum oculos
bonos, eò quod de illustri esset parentela, & ab
ipsis

Thimon.

ipsis cunabulis ad monasterium translatus, & quod esset puer gratiosæ pulchritudinis, iucundus valde & mirabilis factis & dictis, omnes latificans. Ebbo verò presbyter & monachus Ebbo. cœnobij nostri, vitam Beati Viri Ottonis Episcopi, prout ex ore * Udalrici Sacerdotis sancti Aegidij edoctus fuerat, eleganti satis stylo descripsit. Herbordus autem Scholasticus vitam præfati Otton. in libello quodam dramatico carmine, vel etiam prosa, luculentissimè persudavit.

* Huius Udalrici existat mentio lib. 1. c. 31.

Herbordus, cuius fit mentio lib. 2. cap. 34. & cap. 1. lib. 4.

Unde consideranti mihi omnia, quæ de S. Præsule scripta reperi, in nullis maior tãti Præsulis auctoritas, quàm in epistolis ab ipso, aut ad ipsum directis, videtur esse. Ibi namq; aper-
tissimè inspicitur quanta veneratione primitus fuerit susceptus à Pontifice Romano Paschali secundo, qualiterq; eum ordinatum miserit, ne dum Clero Babeburgensi, verùm etiam cunctis Alemanis Episcopis; quanto etiam labore populum Pomeranorum ad fidem conuerterit: quantam gratiam à terra Principibus Henrico IV. Romanorum, & Bela Ungarorum

T 3 rum

rum regibus obtinuerit. Postremò & illud ibi
speculatur, quod etiam nobis peropus est, quo-
modo corporis sui locum Cœnobium, videlicet
Montem S. Michæelis Archangeli, possessio-
nibus & donis plurimis sublimauerit. Vnde,
quacumq; scripta huic operi conducentia de ip-
so inuenire potui, in unum colligere studui, &
nonnunquam nomen Auctoris expressi, spe-
rans aliquem amulum, & tantæ auctoritatis
ignarum lectorem exinde posse edificari.

Diuisio operis
in quatuor li-
bros.

Quatuor autem libellos, Domino adiu-
uante, de vita sancti viri scribere gestio. In pri-
ori quidem narratur quis fuerit, aut qualiter
ad Episcopatus celsitudinem peruenerit, ac de-
inceps quæ in Episcopatu egerit, depingitur. In
altero verò, qualiter in Ecclesia sancta pro con-
uersione gentilium & paganorum in Pomer-
ania laborauerit, & quomodo eos Christiana
religioni initiauerit, explicatur. In tertio verò
de secunda eius profectioe ad Pomeranos post
apostasiam, qua à fide recesserunt, & de eius re-
ditu ad sedem suam, exprimitur. In ultimo ve-
rò quæ Dominus ante felicem decessum mira-
cula

cula diuinitus sit operatus, & de transitu ipsius ac miraculis factis post felicem ipsius exitum diligenter exponitur.

Quapropter Lectores, in quorum fortè manus hæc scripta venerint, peto, ne arrogantia, aut temeritati hoc adscribant, sed, Deo teste, sciant, me sola charitate urgente, dum vocem * pectori negare non possum, ob notitiam * pallori. posterorum, hæc humiliter pandere. Et certè, si quid erro, ad eos culpam depositum eo, à quibus ea legi auctoribus. Nam ego aduena sum huius cœnobij & peregrinus: quinq; compleui lustra, quo hæc scribere cœperam; tria autem quo eorum Curam suscepi agens; Dei & Fratrum meorum misericordia in consortium eorum adoptatus, consocius & comparticeps effectus consolationum & bonorum omnium, per eum huic cœnobio collatorum.

Huius ergone obliuisci potero, qui suas elemosynas nostras fecit, dum eas manibus nostris erogandas instituit? Num eius obliuisci potero, qui oculis nostris tot egregia & præclara sui monumenta, quoad vixerimus, cõtueda, ingessit?

ingessit? Omnes enim has Cœnobij maximas
 & edificationes tam Monasterij, quàm omnium
 officinarum eius, intus exteriusq; à fundamen-
 tis vsq; ad arces tectorum, opera eius esse dici-
 mus. Sic fontis venam plumbeis fistulis ab
 horto suo deductam, quam labio plumbeo cer-
 nitis emergentem, sicut constare poterant, censu
 appreciauit aeternae retributionis auidissimus
 negotiator, ut omnia coram Deo sibi adscribe-
 rentur. Unde saepe dum mentio fit horum, stu-
 por & admiratio oritur inter loquentes, quo-
 modo videlicet Episcopus tam multis & va-
 riis negotiis occupatus, tantam circa locum
 nostrum promouendum sollicitudinem, tantam-
 uè potuisset habere diligentiam? Nam ma-
 ioribus nostris scribentibus percepimus, res Cœ-
 nobij nostri, eius diligentia & prouisione, adeò
 auctas fuisse, quas exiles ac tenues inuenit, &
 pauperrimas suo tempore; centum monachis,
 si rectores habeant industrios, sufficientes &
 amplas satis esse, quæ olim viginti quatuor mo-
 nachis tenues fuerunt & angustæ: licet iam, pec-
 catis nostris merentibus, manibus perfidorum,
 & incuria rectorum sint fermè distractæ.

Sed

Sed tamen mihi summè cauendum, (quia multum diligere scio eum, de quo loquor) ne ob eius dilectionem rem non verè auxisse videar. Itaq; summoperè cauendum, ne laude mortuorum viuis derogem. Multi enim ad iniurias viuentium magnis & importunis laudibus benefacta efferunt mortuorum. Sed hos ego non laudatores veros, sed figuratiuos criminatores arguerim.

Proinde & vos, Patrem amantissimum, unicè dilectum peto atq; admoneo; ut presens opusculum intentione summa legatis, Deo supplicantes, ut per eius preces, à quo, vel per quem scriptum est, à prauis hominibus nos locumq; nostrū cum rebus creditis defendere dignetur. Et quia vestra dilectio id mihi iniunxit officij, ut coquam pulmentum filiis Prophetarum; in ^{4. Reg. 4.} quo si colocyntidas miscuero, superiecta, ut cōfido, farinula amaritudinem condiet Helisæus, & excessus insipientia obedientia bonitas condonabit. Valeto Patrum amantissime, religionis gemma, presidium & dulce decus meum Nestoris auo. Ex monte Paonis feliciter.

V

SEQVUNT